

Передплата

«РУСЛАНА» киносить:
в Австрії:

на пів рік . . . 20 кор.
на рік . . . 40 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1-70 кор.

За Францію:

на пів рік . . . 10 рублів
або 36 франків
на рік . . . 20 рублів
або 72 франків

Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Бареш ми оуб і душу ми вяреш, а не вольшеи милоста і вїра не вольшеи,
бо руске ми серце і вїра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о 5^{1/2} год. пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Дамбровского (Хорунжий). Експедиція місцева в Австрії Соколовского в пасажі Гансманя.

Русланів вкортає ся лише на поштові односторонні — Революційні поштові відзнаки від порту. — Оголошені відзнаки приймають ся по ціні 20 с. від стійки, а від «Надсвітла» 10 с. від стійки. Подвійні відзнаки дозвоні по 3 сот. від стійки.

Провізорія.

(X) «Провізорія» стала в Австрії прислівною, позаяк в многих потребах і відносинах державних послугують ся у нас провізорією. З того пішла також примовка, що в Австрії нема нічого так тривкого, як провізорія, позаяк видані звичайно на якийсь час провізоричні розпорядки остають нераз довго правосильними. За весь час обструкційного десятиліття в Австрії правительством послугувало ся в бюджетних справах або цісарськими розпорядками, виданими на основі добре відомого §. 14 го, а коли вже пішла Керберівської ери почали міністерства правити ніби то конституційним ладом, вдоволяли ся звичайно бюджетовою провізорією, ухваленою парламентарно, а раз всего навсего за 1902 ухвалено бюджет, як бувало за давніших ліпших часів, і як се є звичаєм по інших конституційних державах.

Така проява, що стала ся протяглою недугою австрійської державної ради, є доказом її немоги, бож першою задачею законодавчого тіла є догляд над фінансовою господаркою правительства, а дозвіл або відмова на бюджетові видатки є важним оружем і середником парламентарних сторонництв і тіл. Колиж парламент не користує ся сим важним правом, не сповняє свого конституційного обовязку, зрікає ся самохить свого значіння і пособляє таким способом, що не-

регодом вдомашаює ся самовлада чиновництва. Таке правленє на основі бюджетової провізорії має сі шкідні наслідки, що правительство не може робити значніших вкладів і приневолене держати ся тісних рам бюджетової провізорії і так настає застої в культурнім і економічнім розвитку держави і країв.

Недостача правильного ухвалюваня бюджету відбирає послам спромогу, відносити всякі потреби і домаганя свого народу, а се відбиває ся найшкідніше на народах занедбаних. Руский нарід особливо відчуває сі безбюджетові відносини австрійські, бо як раз рускі послы повинні би найбільше висловити тих потреб і домагань національно-політичних, культурних і економічних, а до того надає ся чимало нагоди при різних титулах і розділах бюджету різних міністерств. Тим то найнекориснійше було за весь час обструкційної доби в державній раді становище руских послів, бо за той час лише при правильній розправі над державним бюджетом за рік 1902 мали они нагоду і в бюджетовій комісії і в повній палаті висловити домаганя і потреби руского народу. Коли отже обструкція навіть такому могутньому народови, як Чехи, не принесла реальних успіхів, то для руского народу була она прямо шкідна.

Обструкція нанесла отже необчислені шкоди не лише поодиноким народам, але і підкопала становище і повагу держави, позаяк сими відносинами уміли дуже добре покористувати ся хитрі Мадяри, щоби добути собі повну верховладу

над рівнорядною Австрією і витягнути для себе всякі економічні користи.

Як далеко занепала спроможність діяльності державної ради, показує найкрасше обставина, що доперва наглим внесенєм треба було впровадити бюджетову провізорію на дневний порядок, позаяк промови над промисловою новелею поодиноких послів розлили ся справедливою повенію, що грозила залити приступ до всякої дальшої роботи. Тим то справедливо почув ся міністер-президент Бек до обовязку, пригадати послам їх задачі великі — уладжене всіх економічних взаємин з Угорщиною, переведенє виборчої реформи і покликанє широких верств народних до участі в законодавстві, щоби тим способом уздоровити державну раду.

Новий міністер скарбу Коритовський вказав також на неміч провізорії бюджетової і звернув увагу на те, що державна рада повинна залишити дотеперішню тактику, наколи не має зовсім стати безвартним її право бюджетованя.

З державної ради.

Палата вела дальше подрібну дискусію над другою групою параграфів промислової новелі і відтак приняла 75 голосами против 73 вотум меншости, щоби доказ успосібненя розтягнути на всі галузи торгівлі. Відтак дискутовано над дальшими групами закона.

Блед Гарт.

Скарб в лісі.

перевів М. Боднар.

(Дальше).

Ах! в чисто виполоканій посудині показалось лишень кілька малих жовтоблискучих кавальчиків золота так великих, як головка шпильок, що позістали на дні задля свого удільного тягару; дійсно се було золото, — так багато як звичайно має в собі такий камінь і кілько можна було знайти на поли праці Флемінга.

Ще раз наповнив коритце, та вислід був той самий; тепер завважав, що посудина має діру й мусів полокати дуже обережно, бо в противнім случаю випала би вся земля. Мимо сего скінчив своє досвідченє, та на жаль невдале.

Яко досвідчений копальник золота

не брав собі дуже сеї обмани до серця. Неудачна надія не відбирала відваги в тих часах людам його звания, не відбирала їм також віри на будуче щастє. Той, що шукав золота, коли натрафив сего разу на зле місце, то при найблизшій нагоді може натрапити на ліпше. В кождім разі була крайна пора для Флемінга, вертати до табору гірників, де чекала на него робота. Та передше мусів віддати дівчині коритце й відобрати перстень.

Зближившись до хати почув дивний спів. Дівчина співала муриньський гимн, що співають его Тебри на молитвенних зборах.

„Був бідний мужик — Лазар на [ім'я,

слава для ягнати — алилуя
слава для ягнати!“

Перші дві стрічки співано скорим темпом, котрих вплив збільшувано ще приплеском рук або бубленем на блиша-

ній посудині, а кожде закінченє зворотки витягано сумним, жалісним тоном, нескінчено довгим.

»Умер богатир, тай пішов до пекла,
слава для ягнати — алилуя,
слава для ягнати!«

Тепер Флемінг стояв перед дверми, але заким встиг запукати, розніс ся на ново спів:

»Бачиш бідного ти, — дай єму [хлібця,

слава для ягнати — алилуя,
слава для ягнати!«

Последні довго тягнені слова, виспівані свіжим альтовим голосом в носовім тоні, скінчились і Флемінг запукав. Сейчас вийшла дівчина на поріг, держачи перстень в руці: „Я знала, що се ви“, сказала вона з вимушеною веселостию, щоби незапримітив, як не радо віддає вона перстень. „Ту маєте свій...“

(Дальше буде).

При кінці засідання інтерпелювали пп. гр. Штернбер і пос. Брайтер в справі різні жидів в Росії в цілі викликання протесту і відшкодовання з огляду на австрійських горожан, замешканих в Росії.

Слідуюче засіданє нині.

Несподівана, припадкова ухвала палати, апробуюча вотум-меншости в справі торговельного успосібненя викликала деяку констернацію, бо захитала цілою промисловою новелею. Однак в посольських кругах думають, що на підставі §. 14. регуляміну палати можна буде при третім чиганю зреасумувати вчерашню ухвалу палати, яко суперечну з попередню ухваленими. Нині промислова комісія застановить ся над сею справою.

Польське коло на своїм клубовім засіданю покінчило вчера дискусію над виборчою реформою і 27 голосами против 15 заявило ся за пропорціональною системою в сільських громадах в цілій Галичині при 25% голосів для другого мандату. Надто постановлено домагати ся прибільшення числа мандатів до 110. Подільська група не брала уділу в сих нарадах, тож нині можливі еще деякі зміни в тій ухвалі

Проект російської конституції.

Париский дневник *Matin*, якого уважають за заграничний орган Віттого, коли він стояв на чолі правительства, замістив проєкт російської конституції, випрацюваний президентом думи Муромцевом з кількома товаришами, а переданий редакції жінкою Муромцева, яка сама его переклала на французку мову. На сей проєкт мають немов то годити ся двірські сфери, але сю поголоску треба брати з везервою, бо згаданий проєкт дає ширшу волю народови, як еще жадна революція єї не вибороли нараз.

Отже російський нарід має після того проєкту одержати повну свободу научаня, зборів і стоваришень, свободу агітації в слові і письмі, віроісповіданя і уживаня рідної мови в судах і урядах. Кожда губернія буде творити автономічну цілість, управлювану губернским земством, а губернатор, відвічальний перед сею інституцією, буде виконавцем єї ухвал; з рамени центрального правительства він стане тільки управителем поліції і шефом податкового уряду. Судії двох перших інстанцій будуть виборні. Кождий такий судія, вибраний на 4 роки, буде рішав карні справи, за які кодекс назначує в'язницю найдовше 8-місячну, а цивільні справи до висосини тисяча рублів. Трох таких судіїв разом будуть становити трибунал для осуду важнійших справ при уділі присяжних судіїв. Доперва апеляційний суд буде складати ся з заводових правників, з коронних судіїв.

Вибори до повітових земств і до губернійських, до міських дум і до державної думи будуть загальні, рівні, тайні, безпосередні і обополові. Державна рада, зложена тепер переважно з достойників, заіменованих царем, а тільки

в малій часті з виборних великої земельної власности, промисловців, торговельників і православного епископату, буде також в цілости складати ся так, як французский сенат з делегатів губернских земств. Дума, яко низша палата і державна рада яко висша утворять законодатний парламент. Кабінет буде виходити з его лона, як відвічальне правительство перед ним не тільки в сей спосіб, що одержавши вотум недовіря, мусить в ході доби подати ся до димісії, але ще і так, що в кожній хвилі може бути відданий під суд парламентарного трибуналу. Ся інституція, вибрана в половині думою, а в другій половині державною радою, буде урядувати без перерви і в кожній хвилі може сама покликати міністрів перед свій суд в випадках, докладно означених в єї регуляміні, або також тоді, коли одна з обох палат парламенту сего зажадає.

Жаден царский акт не має вартости, коли не є підписаний міністром. Цар може відмовити санкції ухвалі парламенту, однак, коли в другій каденції поновлять сю ухвалу, то цар мусить санкціонувати єї.

Парламент полагаджує тільки загально-державні справ, а всякі льокальні, а до них належить аграрна, належать до атрибуцій губернских земств. Тим способом повстане широка провінціоанальна самоуправа, зовсім однака для цілої держави, яка усуне потребу надаваня окремих автономій неросійским краям. Міські і повітові ради та губернські земства самі установляють мову своїх нарад.

Навіть французска праса, оптимістична на точці російских відносин, підносить сумніви супротив того донесеня *Matina*, додумуючи ся, що его пустили російські правительственні круги задля ратованя російского кредиту, який задля змагаючого ся революційного руху упадає з затривожуючою скоростию.

Спільні делегації.

Вчешашний день був присвячений військовости. Комісія маринарки угорської делегації прийняла вчера по короткій дискусії, в якій займав голос також командант маринарки гр. Монтекуколі ординарию і екстраординарию маринарки. — По полудни військова комісія угорської делегації відбула засіданє, на яким положено військовий бюджет.

В дальшій ході дискусії над військовою ординариєю на вчешашнім засіданю бюджетової комісії австрійської делегації, забрав голос міністер війни, генерал Пітрайх і відповів на питаєня, піднесені в ході дискусії. Підніс, що прикладає велику вагу до піддержаня релігійного духа у війську. Марші в неділю і свята можуть відбувати ся тільки там, де є причини, змушуючі до сего. Впрочім міністерство пригадало дотичні приписи командам корпусів. Признає справедливими закиди, піднесені з причини опізнєня нової військової карної процедури, однак зазначає, що по переговорах в маю м. р. проєкти нової процедури стали предложені обом правитель-

ствам. Спир о мову розправи вимагає еще переговорів, однак міністер має надію, що небавом нова процедура буде предложена обом парламентам. Після нової процедури всі вирокі будуть оголошувані, з виімкою дисциплінарних вироків, які нігде не оголошують ся.

Справа закона про демоляційні реверси мусить також піддати ся переговорам. Начерки закона предложено обом правительствам, які однак до тепер не дали жадної відповіді. Так само має ся справа з законом про емеритури офіцерів, причім міністер зазначає, що військові пенсіоністи старого стилю від VII ранги в діл, коли они убогі, можуть додатково в дорозі ласки одержати підвижку емеритури о 10—15 процент. В справі наукових військових заведень заповів міністер, що наміряє заложити в Галичині низшу, реальну школу. Бесідник жалує, що доведене до жити нового військового закона опізнило ся. В р. 1903. випрацювано новий проєкт, однак на жаданє обох правительств змінило его. Доки новий закон не увійде в жите, доти не можуть бути узгляднені бажаня о пільги в постановах про військову службу.

Міністер загадує в дорозі новелі змінити найбільше утяжливі постанови, однак ся справа вимагає еще переговорів. В квестії пільг при покликуюваню до вправ військових зі згляду на завід покликаних вояків є трудність з причини недостаточної листи заводів. З сеї причини зажадано уложеня докладної листи заводів вояків, покликаних до вправ. Проби зі зголошуванєм до військових вправ на означений речинець існують в краєвій обороні від 1905 р.; у спільній армії насувають ся в тім згляді більші трудности. В справі цілковитого звороту коштів подорожи воякам, покликаним на вправи, ведуть ся відповідні переговори з зелізницями. Пільги для горожан, які виїмігрували, уложені є в злучі з новим еміграційним законом. В сій квестії ведуть ся переговори. В справі ремонт заявляє бесідник, що підвишенє видатку на закупно коний є доконечне. Дальше порушує бесідник квестію чести у війську і підносить, що від часу виданя в р. 1901 звісного розпорядженя в справі поєдинків, они зменшили ся в армії дуже знатно. Справа автомобілів має велике значіне для війська, бесідник вказує на охотничий, самоходовий відділ.

По промові референта приступлено до подрібної дискусії, однак треба було, задля браку комплету, відпочити єї до нині.

НОВИНКИ.

— **Календар.** В четвер: руско-кат. Теодора, Єфрема; римо-кат. Альойзія. — В п'ятницю: руско-кат. Кирила, Теклі; римо-кат. Павліна.

— **Превосв. Епископ Чехович** по переведеню кановічної візитації белзкого і угнівского деканата повернув до Перемишля.

— **Товариство „Просьвіта“ у Львові** устроює дня 29. н. ст. червня с. р.:

I. о год. 7¹/₂ рано в церкві Св. Ап. Петра і Павла поминальне Богослуженє за померлих членів.

II. о год. 9. посв'яченє пам'ятни-

ка на могилі Маркіяна Шашкевича на Личаківській кладовищі.

III. о год. 11. загальні збори членів товариства в салі «Яд Харузім», при улиці Бернштайна.

IV. о год. 4. сполудня великий концерт людвий в честь Маркіяна Шашкевича, силами членів львівських читалень «Просвіти», в салі «Яд Харузім».

V. о год. 8. вечером аматорську виставу «Запорожець за Дунаєм». П. Артемовського, силами членів читальні товариства «Просвіта», жовківського передмістя, в салі «Яд Харузім».

— **Неділшний фестин** львівського «Сокола» в Пустомитах заповідає ся величаво, як можна вносити з розпроданих доси у Львові білетів вступу на той фестин та з огляду на наступаюче гарне верем'я. Фестинний комітет покликав до переведення багатой програми всіх молодих другів Соколів і розділив поодинокі функції так, що фестин буде одпочільним пасмом живої і пестрої забави. — *Комітет.*

— **У відповідь п. Трушови.** Доверна вчора довелось мені переглянути посльдне число усього «Артистичного Вістника», на яке п. надредактор назвавши надцину аж 2 К, очевидно на те щоби «Рутенці», що поплатили передилату, не мали претенсії до жадного звороту. В сій справдішній бібліографічній рідкості я найшов новий памфлет на мою марну особу, який має ніби то заступати п. Трушови полеміку на тему «шварццюнку до безсмертності рутенських патріотів». Отже між иншими інсинуаціями пише п. Труш, що я Нітшого знаю стілько, що з попередних чисел «Арт. Вістника» і з вистави книгарні Альтенберга Гм... се зовсім не «geistreich» — кажучи способом п. Труша, але «protzenhaft». Бо йому здає ся, що як він посів Нітшого, то вже став таким духовим міліонером між «Рутенією», що йому вже нема пари. Не стану я вказувати ся перед п. Трушом, чи мені Кант і Шопенгауер, Шлегель і Гете, Тен і Ломброзо, Нітше, Толстой і Реван, Маркс і Енгельс, Юбен і Бернзон знані тільки з окладивок (спеціалістом від окладивки є пречінь сам п. Труш, як се доказав в своїх довгих як морський вузь, а нудних як солітер статях на сю тему), але можу доказати ему, що я вже сам «нітшеанізував» тоді, коли п. Труш ще не вмів добре читати по німецьки, чого може і до тепер, поза утерті Schlagwort-а твердо не навчив ся. У віденьскім тижневнику «Chronik der Kunst» з 1891 р., до якої співробітників сьмів я належати без відома п. Труша, заміщений між иншим цілий ряд афоризмів, о які ніхто не міг би посуджувати навіть більший талант, чим мій, що видав їх самостійно, без ґрунтовної лектури геніального «Заратустри». От хоть би і сей, поданий в дословнім українським перекладі:

„Я хочу бути рікою, що плюскаючи, граєсь своїми філями. Тин ся і ти філями свого духа і не дивуй ся, що по тобі ходять кораблі, а в тобі безліч животини!

І вири і скрути хочу мати, щоби мої води добре перемішали ся, — меніж не спінять ся до ціли...

Вода не має ціли, а пливе і пливе безнастанно. І я не маю ціли, а пливу безнастанно на філях мого духа, бо маю силу.

Моя сила пхає мене, як філі ріки. І я несу з собою поживу. Тож не обертайте ся хвостами до мові струї. Чуєте риби?!

Риба лаше тоді поживить ся, коли плисти ме против струї з бистрими очима, з роззявленим ротом. А чомуж ви замикаєте очі і крутите губами?

Я хочу, щоби мого дна не дослідило око, як в глибокій ріці. Не тому, що брудва вода, а тому, що глибока.

І забрукати мої води я хочу уміти і хочу бути в силі, виступити з берегів і заллати їх — бо сего потребує моя сила. Хто поселяєсь над водою, най справить лодку безпечности.

Холодять своє гаряче тіло, полоскайте білі члени річною водою, коли вам се приємно і здорово — на теж вона і є. Та не спінйте мене в бігу, бо і так не спінете.

А хоть зима зацінявить природу і ріку накрив ледяним покривалом, то вона все таки буде котити свої філі безнастанно. Рубай полонку в офіційальній, зимовій світлі, а добереш ся до цілющої води».

Правда, троха, ба не троха, а багато в тім зарозумілості, як на такого звичайного смертельного, як я. Але 15 років назад чейже вільно мені було бути «надчоловіком! П. Труш остав ним еще до нині. Та мимо того, а може якраз тому мій афризм набрав актуальности супротив Тебе, Олімпійче з улиці Чарнецкого!

Лев Лопатинський.

— **Перша мужеска приватна гімназія у Львові.** На основі дозволу кр. ради шкільної з 5. мая с. р. отвирає др. Константин Лучаківский, професор гімназії ім. Франц Йосифа у Львові, з початком вересня с. р. приватну гімназію з польською викладною мовою разом з приготівлючою клясою. Для школи позискаю добрих педагогів і лікарів дитячих недух; она буде вираді уряджена після наукового плану, обовязуючого в публичних гімназіях, але на бажанє родичів буде ся вводити потрібні зміни, але лише за дозволом шкільних властей, що відносить ся до одержання права публичности. За уміреною оплатою буде могла вписувати ся до ті школи мужеска молодіж без ривніці ієновіданя і народности. Зі школою буде получений також пенсіонат.

— **Кацапска погань.** Якийсь кацап доніс оводі до «Діла», що вельмі діяльного народного патріота і організатора в полудневій Бобреччині, о. Івана Винницького, пароха в Залеснях, піжучив скажений пес в Бобрі, та що о. В. тяжко хорий виїхав лічити ся. На щастє показало ся, що ціле донесєє є неправдиве, та що якийсь скажений кацап хотів укувати о. Винницького і вдумав ту історію із скаженим песом.

— **Лист з Донщини.** На тихім Дону, серед української людности, що живе окремо, майже не маючи зносин з серцем України — Полтавиною та Київщиною, починає ся вже досить помітний рух, котрий показує що прокидають ся помалу заслані діти великої матери України задля національного визволеня. Так воно дійсно і є. Першими ластівками сего року можна назвати ті українські книжки, газети та журнали, які стали являти ся тут недавно. В книгарнях Таганрогу, Ростова і навіть Новочеркаська можна знайти різні українські виданя, як загально-літературного змісту, так і по різним окремим питанням. І що найбільш цікаво і приємно, що сї книжки хутко розходять ся. Попит на них росте, збільшує ся, особливо на дрібні дешеві виданя, які легко розповсюджують ся між простим народом. Читають ся такі книжки, українські часописи, з великим інтересом. Вже не раз доводилось чути й бачити, що книжки і газети на українській мові (хоч вона на Донщині і дуже зіпсована городским та козацким впливом) ближші, рідніші простому народови, чим на мові російській. Не дуже давно довелось чути таку одмову про українську часопись від простого чоловіка — селянина, що вперше побачив таке диво, як український журнал: — «Вотує гарно! Вотує справжнє діло! Як просто, як цікаво! Деж воно раніш було? Дають нам „Сельській Вїстник“ та инше. Читаш — і не розумієш, а хоч і розумієш, так воно якось в душу не западає... Ні, ви давайте нам нашу правду, щоб було писано так, як ми балакаєм, тоді ми будемо читати й розуміти, а все те, що досі давали нам, — даремне». Сі правдиві слова простого селянина ясно характеризують відносини селянства до російської школи, російської книжки, ясно показують, яка велика потреба живе у простих людей до рідної мови.

Висше сказано, що українська мова на Донщині дуже зіпсована. Се не зовсім так. Се можна сказати про села підгородні й ті, що межують з козацкими станицями та хутора-

ми. Там дійсно балакають якоюсь поганом козацко-городянською мішаниною, котру нї мило і соромно слухати. Але є ще села, де гарно, чисто й виразно говорять по українски, де любо поговорити з чоловіком, послухати его. Таких сїл є чимало в таганрогскім, ростовскім та доньскім округах Донщини, о лежать в глибині тих округів, де люди далше від города і его впливу, ближше до землі. Такі села, глухі і темні, несвідомо, але наско бажать освіти на рідній мові, бажать рідної школи, рідної книжки. А їх примушують вчитис., дають освіту на незрозумілій мові, як що можна назвати освітою ту дрібну правду, яка відбуває ся по церковно-приходских школах, та не красне й в міністерских. Ще прїйде чимало часу, поки буде заведена по всій Україні українська школа. Але поки се сьвяте діло здійснить ся, треба підтримувати усіма силами той великий рух, який заворушив ся по усій панщині в останній час. Треба селянству дешевих, гарних, корисних українських книжок, газет та журналів — треба розповсюджувати їх між селянством, знайомити селян з ними, бо багато людей ще досі не знають про те, що не можна не тільки балакати, але й читати, писати і мовляти ся на рідній мові! За велике діло розповсюдження народної української літератури між нашим селянством повинні взятись вчителі та сьвященники, як найбільш освічені на селі люди, котрі крім того ще мають моральний вплив на селянствє. Се булаб одночасно велика християнська і суспільна праця, так се мо корисна і шира як та, коло якої вони тепер примусово працюють.

— **Деревний промисл в Стрийщині.** В цілій стрийскім повіті а передосім в его гірскій часті дає ся сильно відчувати брак фахово-образованих ремісників в області деревного промислу. Майже по всіх селах нема ані одного свого теслі, колодія, столяра — а селяни мусять свої потреби на тім поли заспокоєвати у доморослих ремісників-чужинців, переплачуючи за вироби деревляні величезні суми. Виділ стрийської філії «Просвіти» уважав за свій обовязок постарати ся о усунєннє того браку. Порозумівши ся з управою кр. своєї школи колодіяства і тесельства в Камінці струмиловій що до способу і обьому нау, в тій школі уділюваних, прїйшов виділ філії до пересьвідченя, що ученики по скінченнє наук в тій школі — по повороті до своїх рідних сїл зуміють піднести тую занедбану галузь промислу домашного. Заходами виділу філіяльного удало ся виведнати в тій школі три місця для трох учеників з повіту стрийського вже від дня 1. вересня 1904. Однак розписаний конкурс в р. 1904 не зголосив ані один кандидат, так що виділ філії виділя змушений лишати тую справу на рік шкільний 1904/5 в завішеню. На конкурс розписаний по раз другий на рік шкільний 1905 зголосило ся до виділу філії о наданє стипендій в ціли удержаня ся підчас побираня наук в Камінці струмиловій сімнайцять кандидатів. З тих кандидатів порішав виділ філії предложити управу кр. своєї школи в Камінці струм. до прїнятя трох учеників. Кошти вивєквіюваня і удержаня двох учеників покриває виділ філії своїми фондами, а третєго вислано на его власний кошт. Понеже виділ філії не розпоряжає великими фондами, а инші справи виділом заініціювані і вживє впроваджені вимагають підпомоги грошевої, звернув ся виділ філії з прошенем до кр. вого виділу о уділенє з фондів кр. вих. призначених на ціли промислові стипендій всім трем ученикам побираючим науки в згаданій школі. Краєв виділ однак не прихилив ся до сего прошеня. За утриманє двох учеників в Камінці струм. заплатив виділ філії до дня 1. сьчня 1905 р. суму 140 К (місячна платня за одного ученика виносила 14 К).

— **Нова польська гімназія.** Розпорядком з дня 4. мая с. р. дозволив цісар отворити польську гімназію в Горлицях.

— **Пожар нафтових заковів і рафінерії.** З Іорислава доносять: Вчора по полудни удаив

